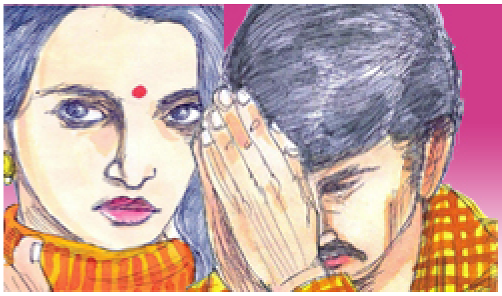

వానపూలు

- శ్రీకళ అబ్బరాజు

(గత సంచిక తరువాయి)

అమ్మకి చెప్పకుండా లాకర్‌లో నుంచి బంగారు నగలు తీస్తున్నప్పుడు నా చేతులు వణికాయి.

"అర్జంట్‌గా అంటే ఓ రెండు లక్షలు ఏర్పాటయ్యాయి" కారులో కూర్చుంటూనే చెప్పాడు వెంకట్.

ఇద్దరం సిటీకి వెళ్ళి బంగారం అమ్మితే మొత్తం నాలుగు లక్షలు వచ్చాయి.

"ఇంకా రెండు లక్షలు తక్కువయ్యాయి" అన్నాను విచారంగా.

"డోంట్ వర్రీ ప్రస్తుతానికి యిక్కడి వర్కర్స్‌కి ఓ వారం తర్వాత డబ్బు యిస్తామని చెబుదాం. ఈ లోపల ఎలాగోలా ఎడ్జస్ట్ చేస్తాను" చెప్పాడు.

మేం తిరిగి ఆఫీసుకి వచ్చేసరికి, రాత్రి ఏడుగంటలయ్యింది. ఈ మధ్యలో ఎన్నిసార్లు ఫోన్ చేసినా, సందీప్ ఫోన్ తియ్యలేదు.

డబ్బు ఏర్పాటయ్యాక వెంకట్ కూడా చల్లబడ్డాడు.

"సందీప్ గురించి నాకు తెలుసు. ఇవాళ సరుకు లోడింగ్ వుందంటే, అలిగి కూర్చునే మనస్తత్వం కాదు వాడిది. ఇంకా రాలేదంటే ఖచ్చితంగా ఏదో జరిగే వుంటుంది" అన్నాడు సీరియస్‌గా.

వెంకట్ మాటలు అర్థమవుతున్నా ఆలోచించే పరిస్థితిలో లేను నేను. ముందు రోజు ఒంట్లో బాగుండకపోవడం, డబ్బు పోయిందన్న టెన్షనూ, దానికోసం రెస్టు లేకుండా పరుగులు పెట్టడం.. అన్నీ కలిసి ఒక్కసారిగా కళ్ళు తిరిగాయి నాకు.

ఆసరా కోసం గబుక్కున పక్కనున్న గోడని పట్టుకుని నిలబడ్డాను.

"తన్మయీ నీకసలే ఒంట్లో బాగోలేదు. బాగా అలిసిపోయావు. నిన్ను యింటి దగ్గర డ్రాప్ చేస్తాను పద" వెంకట్ అంటుండగానే, అమ్మ ఫోన్ వచ్చింది. "ఇంకా రాలేదేం?" అంటూ. "పద వెళదాం" అన్నాను వెంకట్‌తో.

ఉదయాన్నే నిద్రలేచి, సెల్ ఫోన్ అందుకున్నాను. అందులో మూడు మిస్డ్ కాల్స్ వున్నాయి సందీప్ నుంచి.

"రాత్రి పదిగంటల తర్వాత చేశాడు. టాబ్లెట్ వేసుకుని మొద్దులా పడి నిద్రపోతూ వుండి వుంటాను" అనుకుంటూ తిరిగి ఫోన్ చేశాను. ఫోన్ ఎత్తుతూనే.

"థాంక్యూ తన్మయీ" చెప్పాడతను.

నిన్నరాత్రి గోడౌన్ దగ్గరికి వెళ్ళాను. వెంకట్ జరిగిందంతా చెప్పాడు. నిన్న, నాకు బదులుగా వెంకట్ వెళ్ళాడు చెన్నైకి. ఇవాళ కూడా నేను రాలేను.

వెంకట్ వచ్చేదాకా వర్కంతా నువ్వే చూసుకోవాలి"

"సందీప్ అంతా ఓకేనా? ఏం జరిగింది?" నేను ఆదుర్దాగా అడుగుతూ వుండగానే అతను ఫోన్ కట్ చేశాడు.

ఆఫీస్ నుంచి యింటికి రాగానే అమం నాకోసం ఎదురు చూస్తూ వుంది. "ఒకసారి మనం వెళ్ళి స్వప్నని చూసొద్దాం. త్వరగా రెడీ అవ్వు. అమ్మ చెబుతూనే, త్వరగా ఫ్రెష్ అయ్యి ఛేంజ్ చేసుకుని వచ్చాను.

మేం వెళ్ళేసరికి, స్వప్న, అన్నపూర్ణమ్మగారూ, విశాలాంటీ లాన్‌లో కూర్చుని టీ తాగుతూ వున్నారు. స్వప్న మొహం తేటబడి వుండడంతో రిలీఫ్‌గా అనిపించింది నాకు.

కనీసం మామూలుగా ఉండటానికి ప్రయత్నం చేస్తున్నట్టు కనిపించింది.

"జరిగినదంతా ఓ పీడకలలా మర్చిపోవాలమ్మా! ఈ సొసైటీలో బతకడానికి మగవాళ్ళ కంటే ఆడవాళ్ళకే ఎక్కువ ధైర్యం కావాలి" అమ్మ అంటుంటే స్వప్న నీరసంగా నవ్వింది.

"నిజమే ఆంటీ! కానీ విచిత్రం ఏంటంటే నేను సైకాలజీ చదువుకుని కూడా అతన్ని ఎలా గుర్తించలేకపోయానా?" అని ఆశ్చర్యం వేస్తుంది. బహుశా.. నాకు నచ్చినవాటినే అతనిలో వెతుక్కుంటూ నేనే అతన్ని గొప్పగా ఊహించుకున్నాను. ఆ ఊహే నిజమని నమ్మాను. మా ప్రొఫెసర్స్ చెప్పిన 'హాలో ఎఫెక్ట్' అంటే యిదే అనుకుంటా" అంది నిట్టూరుస్తూ.

"అవతలి వాళ్ళు కావాలని పథకం ప్రకారం మోసం చేస్తే, నువ్వు మాత్రం ఏం చేస్తావు? ఊరికే సెల్ఫ్‌పిటీ మోడ్‌లోకి వెళ్ళకు. ఇది యిలా జరిగిపోయింది అంతే" అమ్మ అంది.

"అవునండీ. ఈ డ్రామాలో దీని ఫ్రెండు సుజిత, వాళ్ళ అన్నయ్య కూడా వాళ్ళే స్వప్నకి వాడిని పరిచయం చేసింది.

సుజీ వాళ్ళ అన్న తనీష్‌తో కలిసి రియల్‌ఎస్టేట్ వ్యాపారం చేస్తుంటాడు. వ్యాపారంలో బాగా నష్టపోయి అప్పుల్లో కూరుకుపోయారట. చిన్నగా దీన్ని ట్రాప్ చేసి, పెళ్ళి చేసుకుంటే ఆర్థికంగా లాభపడొచ్చని వాళ్ళ ప్లాన్" విశాలాంటి అంది.

"తీపి మాటలతోనో, బెదిరించో, బ్లాక్ మెయిల్ చేసో ఏదో రకంగా లొంగదీసుకోవడమే వాళ్ళ ప్లాను అయ్యివుండొచ్చు" బామ్మగారు అంది.

ఒక వ్యక్తి మీద నమ్మకం పోయాక, వాళ్ళ గురించి నెగెటివ్‌గా ఎన్ని ఊహాగానాలు చెయ్యొచ్చో అన్నీ మాట్లాడేస్తున్నారు.

"పోనీలెండి యిప్పుడివన్నీ అనుకుని ప్రయోజనం ఏముంది?" స్వప్నని కళ్ళతో చూపిస్తూ, సున్నితంగా వారించింది అమ్మ.

కాస్సేపు కావాలనే టాపిక్‌ని వేరే వైపుకి మళ్ళించారు.

చిన్నగా వెలుతురు మసకబారింది. లాన్‌లో లైట్లు వెలిగాయి.

"ఇక మేము వస్తామండి" అంటూ హాండ్ బ్యాగ్‌ని తీసుకుని లేచింది అమ్మ. నేను కూడా వెళ్ళొస్తానని చెప్పి, స్వప్నని దగ్గరకి తీసుకున్నాను.

ఇంతలో, మెయిన్‌గేటు ముందుకి ఒక కారు వచ్చి ఆగింది.

కారులోని వ్యక్తి వాచ్‌మెన్‌తో గొడవపడుతూ వున్నాడు.

చూస్తూ, ఉండగానే కారుని గేటుముందు దారికి అడ్డంగా ఆపి, కిందకి దిగాడతను.

వాచ్‌మెన్ కేకలు పెద్ద పెద్దగా వినిపిస్తూ ఉండడంతో నేనూ, విశాలాంటీ గేటు దగ్గరికి వెళ్ళి చూశా.

అక్కడ కనిపించిన వ్యక్తిని సులభంగానే గుర్తుపట్టాను.

లైటు వెలుతురులో మాసిపోయిన అతని గెడ్డం, లోతుకుపోయిన కళ్ళు, పిచ్చిగా వున్న వాలకం చూసి అనుమానం వచ్చింది మాకు.

మమ్మల్ని చూస్తూనే ఒక్క విసురుతో గేటు తీసుకుని లోపలికి దూకాడు. అతని దగ్గర నుంచి ఆల్కహాల్ వాసన గుప్పుమంది.

"స్వప్నా...స్వప్నా.." అంటూ గట్టిగా అరుస్తూ స్వప్న కూర్చున్న వైపుకి పరిగెత్తాడు తనీష్.

అతని అరుపులూ, వాలకం చూస్తే మనిషి బొత్తిగా మన స్పృహలో ఉన్నట్టులేడు. భయం వేసింది కూడా.

అమ్మ వెంటనే, స్వప్నని లేపి, లోపలికి తీసుకెళ్ళే ప్రయత్నం చేసింది. అతను వాళ్ళ వెనకాలే పరుగెత్తాడు.

అమ్మ గభాల్న స్వప్నని ఇంట్లోకి తీసుకెళ్ళి తలుపు వెయ్యబోతుంటే అతను పిచ్చిపట్టిన వాడిలా ముందుకి దూకి తలుపు సందులో చేయిపెట్టి ఆపాడు.

"ప్లీజ్ స్వప్నా! నా మాట విను. ప్లీజ్.. ఐ లవ్ యూ" అంటూ ఉన్మాదిలా అరుస్తూ స్వప్న కాళ్ళ దగ్గర నేలమిద కూలబడ్డాడు.

స్వప్న భయంతో వణికిపోతూ వుంది. కళ్ళలో, నీళ్ళు కూడా తిరిగాయి. అతన్నలా చూడడం ఆమెకీ బాధగానే వుందని గ్రహించాను.

"ఓ.కే బాబూ! టెన్షన్ పడకు. మనం కూర్చుని మాట్లాడుకుందాం లే చిన్నగా" అంటూ అమ్మ నిదానంగా సర్ది చెప్పింది.

సమయానికి అంకుల్, మాధవన్నయ్యకూడా యింట్లో లేరు. అక్కడ వున్న వాళ్ళలో అమ్మ ఒక్కతే ధైర్యస్థురాల్లా కనిపించిందా క్షణం.

అతను లేవబోతున్నట్టే వుండి, మళ్ళీ దబ్బుమని కింద కూర్చుండిపోయాడు.

"సారీ స్వప్నా! నేను నిజం చెప్పకపోవడం తప్పే. కానీ "ఐ రియల్లీ లవ్ యూ!" దాన్ని నేను వదిలేశాను. ఎప్పుడో వదిలేశాను. కట్.. కట్.. కట్.. మా మధ్య ఎప్పుడో కట్ అయిపోయింది.

నన్ను నమ్ము. నన్ను అట్లా సడన్‌గా కట్ చెయ్యొద్దు" అంటూ గభాల్న ముందుకి వంగి స్వప్న రెండు కాళ్ళూ చుట్టేశాడు.

స్వప్న భయంతో గడ్డకట్టుకుపోయింది.

అమ్మ పక్కనే నిల్చుని, స్వప్న చెయ్యి వదలకుండా గట్టిగా పట్టుకుని నిలుచుంది.

"నన్ను పెళ్ళి చేసుకుంటావు కదూ! చెప్పు.. చెప్పు.." అంటూ మోకాళ్ళ మీదలేచి, స్వప్న చెయ్యిపట్టుకుని ప్రాధేయపడుతున్నాడు.

స్వప్న కళ్ళలో నుంచి ధారగా నీళ్ళు. అతని స్పర్శ, మాటలూ, తనకోసం పిచ్చివాడైనట్టున్న అతని వాలకం ఆమెని కదిలించి వేశాయి.

అతని సహచర్యంలో అల్లుకున్న అనుబంధం తాలూకు దారం మళ్ళీ లాగినట్లైంది.

"ఊ!!ఁ..." అది ఏడుస్తూ, ముందుకి వంగి అతన్ని పట్టుకోబోయింది. చప్పున వారించింది అమ్మ.

"అలాగే బాబూ! అంతా నువ్వనుకున్నట్టే జరుగుతుంది. పద! లే ముందు" చెప్పింది అతనితో.

"నేను నిన్ను బాగా చూసుకుంటాను. నువ్వే నా నిజమైన భార్యవి.. అంతే" అతను గొణుగుతూనే వున్నాడు.

ఇంతలో వాచ్‌మేన్, యింకో మనిషి సాయంతో తనీష్‌ని లాక్కెళ్ళడానికి వచ్చాడు. సరిగ్గా అప్పుడే, మాధవన్నయ్య పోలీసులూ వరుసగా రావడం జరిగిపోయింది.

తనీష్‌ని అక్కడ్నుంచి బలవంతగా లాక్కెళ్ళారు.

అప్పటికి, కాస్త ధైర్యం తెచ్చుకున్న స్వప్న కాస్తా ఆ సంఘటన తర్వాత మళ్ళీ బేజారయిపోయింది.

"ఇదంతా మూమెంటరీ ఫీలింగ్స్ అంతే" అని నచ్చచెప్పడానికి చాలా ట్రై చేశాం అందరం. కానీ తనీష్‌తో బాగా ఎమోషనల్‌గా ఎటాచ్ అయిపోయిన స్వప్నకి మా మాటలు అర్థం కాలేదు.

అతని కోసం ఏడుస్తూనే వుంది.

"అతని మీద ప్రేమతో కాదు నువ్వు ఏడ్వడం. అతనలా అయిపోవడానికి కారణం నువ్వేనన్న గిల్టీఫీలింగ్ అంతే.

నిన్న మోసం చేసి కూడా, అతని ఎలాంటి బాధాలేదు. ఏదో అతనూ మనిషే కాబట్టి, టెంపరరీగా బ్రేక్‌డౌన్ అయివుండొచ్చు. అయినా అతను చెప్పేదంతా నిజమని ఎలా నమ్మడం? అతను డ్రామాలాడడం లేదని ఎలా చెప్పగలవు?" అమ్మ నచ్చ చెప్పింది.

రాత్రి పదిగంటల వరకూ, అమ్మా, నేనూ అక్కడే వున్నాం. స్వప్నకి టాబ్లెట్ యిచ్చి పడుకోబెట్టాక, యింటికి తిరిగి వచ్చాం.

ఆ రాత్రి నాకు నిద్రపట్టలేదు. తనీష్ ఉన్మాదం వేడుకోలూ పదే పదే గుర్తుకి వస్తున్నాయి. అది అబద్ధం అని నమ్మాలనిపించడంలేదు. తనీష్ స్థానంలో సందీప్ స్వప్న స్థానంలో నేనూ వుంటే? ఒక్కసారి ఆలోచించాను.

ఖచ్చితంగా కరిగిపోతానేమో? నిజానికి ప్రేమించబడడాన్నే ఆడపిల్ల ఎక్కువగా ప్రేమిస్తుందేమో? అందుకే ప్రపంచంలో ఆడవాళ్ళే ఎక్కువగా మోసపోతున్నారా? ఇక ఆలోచించలేకపోయాను.

మర్నాడు, స్వప్న సందేహాల్ని తీర్చడం కోసం, మాధవన్నయ్య మళ్ళీ తనీష్ భార్యకి ఫోన్ చేసి మాట్లాడించాడు.

ఆవిడ చెప్పినదాన్నిబట్టి యిద్దరి డైవోర్స్ పిటీషన్ కోర్టులో వుంది. అతనికి యిద్దరు పిల్లలు కూడా.

వ్యాపారంలో నష్టపోయి ఆవిడ పుట్టింటింటి తాలూకు ఆస్తులన్నీ కరిగించి వేశాడు ఇదీ మొత్తంగా ఆవిడ చెప్పినదాని సారాంశం.

"ఆవిడ తనవైపే చెప్పి వుండొచ్చు. కానీ కంటికి కనిపిస్తున్న నిజాల్ని కాదనలేం కదా. మోసం చేసే ఉద్దేశ్యం లేకపోతే, నువ్వు అతన్ని మనింటికి తెచ్చే ముందు అతను నీతో నిజం చెప్పివుండేవాడు" అన్నపూర్ణమ్మగారు అంది.

"అతను నిజంగానే నిన్ను ప్రేమిస్తున్నాడనే అనుకుందాం. సినిమా కథల్లోలాగా మీ ప్రేమ నిర్మలమైనదే స్వచ్ఛమైనదీ అనే అనుకుందాం. ఆ తనీష్ ఏదో కారణం వల్ల నీకు నిజం చెప్పలేదనే అనుకుందాం.

వాడెంత మంచివాడైనా యిలాంటి దెబ్బ మళ్ళీ తగిలితే నువ్వు తట్టుకోలేవు. కష్టమో నష్టమో ధైర్యం తెచ్చుకుని గట్టిగా నిలబడాలి.

మళ్ళీ నువ్వు వాడి దగ్గరకి వెళతానంటే మాత్రం కాళ్ళు విరగ్గొడతాను. ఈ గోలతో నాకూ విసుగెత్తిపోయింది" అరిచి గట్టిగా చెప్పి వెళ్ళాడు మాధవన్నయ్య.

"అతనేదో బాధలో వచ్చి ఓ అరగంట ఏడ్చి గొడవ చేస్తే అతను సత్యవంతుడై పోతాడా? కాస్త బుర్ర పెట్టుకుని ఆలోచించు" అన్నపూర్ణమ్మగారుఉ కూడా మందలించింది.

స్వప్న కూడా వాళ్ళు చెప్పింది ఆలోచించడం మొదలుపెట్టింది.

"మొత్తానికి ఒక మాయం నుంచి బైటపడింది" అనుకున్నాన్నేను.

వెంకట్, సందీప్ యిద్దరూ ఆఫీసుకి రాకపోవడంతో తప్పనిసరిగా నేను వెళ్ళాల్సివస్తూ వుంది.

స్వప్న విషయం ఒక పక్క కలిచివేస్తుంటే, సందీప్ ఫోన్ తియ్యకపోవడం యింకొంచెం కలతపెడుతూ వుంది.

"కామ్‌డౌన్ తన్మయీ లైఫ్‌లో యిటువంటివి జరుగుతూ వుంటాయి." అంతరాత్మ చెబుతుంటే, సమాధానపడి పని చేసుకుపోతూ వున్నాను.

మూడవరోజు ఉదయానికి సందీప్, వెంకట్ యిద్దరూ ఆఫీసుకి వచ్చారు.

"అనుకున్నపని అనుకున్నట్టు అయ్యింది. సరుకు చేరగానే మనకి డాలర్లలో డబ్బులు వస్తాయి" హాయిగా కుర్చీలో వెనక్కి వాలి నవ్వుతూ చెప్పాడు వెంకట్.

"థాంక్‌గాడ్ అయాం వెయిటింగ్ ఫర్ దట్ డే" సంతోషంగా అన్నాన్నేను. వెంకట్ ఉన్నట్టుండి ఏదో గుర్తొచ్చినట్టు బ్యాగ్ జిప్ తీసి, ఒక కవర్ నా ముందు పెట్టాడు.

"ఈ డబ్బు తీసుకో" వెంకట్ అంటూండగానే

"ఇదిగో డబ్బు" అంటూ సందీప్ కూడా ఒక కవరు తీసి టేబుల్ మీద పెట్టాడు.

"వర్కర్స్‌కి యివ్వడానికి తక్కువపడ్డ డబ్బా" ఒక ఫ్రెండ్ సర్దాడు" చెప్పాడు వెంకట్.

"ఈ డబ్బు చిత్ర తీసినదానిలో మిగిలింది. మిగతాది రేపు వచ్చే డబ్బులో నా వాటాలో నుంచి తీసి కట్టేస్తాను." సందీప్ నేరుగా మా వైపు చూపకుండా గోడవైపు చూస్తూ అన్నాడు.

ఆ మాటలు అనేటప్పుడు అతని గొంతు కుంచించుకునిపోయింది. చెప్పి వెంటనే వెనక్కి తిరిగాడు.

ఇంకొక్క క్షణం కూడా అక్కడ నిలబడడానికి అతనికి అభిమానం అడ్డు వచ్చేట్టుందని అర్థమైంది నాకు.

"సందీప్.. ప్లీజ్" పిలిచాను నేను.

అతను వెనక్కి తిరగలేదు.

సరిగ్గా, అప్పుడే వెంకట్ కుర్చీలో నుంచి లేచి సందీప్‌కి అడ్డంగా నిలబడ్డాడు.

"ఏంరా?" అని వెంకట్ కళ్ళెగరేస్తుంటే,

"ఇప్పుడేదన్నా గొడవ జరగబోతుందేమో?" అని నా గుండె దడదడలాడింది.

"చిత్ర డబ్బు తీస్తే బాధ్యత అంతా నీ నెత్తిన వేసుకుంటావా? ఏదో ఫ్రస్టేషన్‌అన్నాను. ఆ మూమెంట్ అలాంటిది.

ఏం మనం ఫ్రెండ్సే కాకుండా పోయామా?" అంటూ సందీప్‌ని కౌగలించుకున్నాడు.

సందీప్ అటువైపుకి తిరిగి ఉండడంతో అతని మొహం నాకు కనిపించలేదు. నా కళ్ళు మాత్రం చెమర్చాయి, వాళ్ళిద్దర్నీ చూసి.

మనసు గాల్లో ఎగిరే దూదిపింజలా తేలికబడింది.

"హే తన్మయీ నువ్వు ఏడుస్తున్నావ్" అంతరాత్మ అరిచింది.

"ష్...ష్.." అంటూ కళ్ళు తుడుచుకున్నాను.

"ఇవాళ కూడా మనం తన్మయికే డ్యూటీ వేద్దాం. పద! నీతో ఒక అర్జంటు పని వుంది" అంటూ ముందుకి వంగి బల్లమీద సందీప్ పెట్టిన క్యాష్ కవర్ అందుకున్నాడు.

"మేం వచ్చేసరికి సాయంత్రం ఐదవుతుంది" అంటూ సందీప్ భుజం మీద చెయ్యివేసి నా వైపు తిరిగి నవ్వాడు వెంకట్.

సాయంత్రం ఐదయినా వెంకట్, సందీప్ తిరిగి రాలేదు. అప్పటికే వర్కర్స్ అందరూ వెళ్ళిపోయారు.

నేను ఆఫీసుకి తాళం వేసి నా దినచర్యలో భాగంగా వెనకవైపు కొలను దగ్గరకి వెళ్ళి సూర్యాస్తమయాన్ని చూస్తూ కూర్చున్నాను.

కొలనులో గాలికి ఏర్పడ్డ నీటి తరంగాలు, క్రమంగా పెద్దవిగా మారి తిరిగి నీటిలో కలిసిపోతున్నాయి.

వాటిని చూస్తూ, నేనూ ఆలోచనల సుడుల్లో పడిపోయాను.

స్వప్నని తనీష్ మోసం చేయడం, సందీప్‌కి నేను దగ్గరవ్వడం, మా అమ్మకి సందీప్ మీద సదభిప్రాయం లేకపోవడం లాంటివన్నీ ఒక్కొక్కటిగా నా బుర్రలో సుడులు తిరిగాయి.

ముఖ్యంగా స్వప్న ఎపిసోడ్ తర్వాత సందీప్‌తో నా భవిష్యత్తు ఎలా ఉండబోతుందో అన్న కలవరం మొదలైంది.

ఎప్పుడూ ఆహ్లాదంగా కనిపించే అందమైన సాయంకాలం అత్యంత నిశ్శబ్దంగా, భయం గొలిపేలా తోచింది. ఇక అక్కడ ఉండాలనిపించలేదు.

సెల్‌లో టైం చూసుకుని లేవబోతుండగా, సందీప్ వచ్చాడు.

"ఆఫీస్‌కి తాళం వేసి వుంది. అయినా ఖచ్చితంగా నువ్వు యిక్కడే ఉండివుంటావనుకున్నాను" అంటూ నా దగ్గరికి వచ్చాడు.

ఒక్క క్షణం సందీప్‌ని కళ్ళ నిండుగా చూసుకున్నాను.

చాలా రోజుల తర్వాత యిద్దరం ఏ చికాకులూ లేకుండా ఏకాంతంగా కలవడం యిప్పుడే

అప్పటిదాకా మనసుని కలవరపెట్టిన ఆలోచనలన్నీ అతని సమక్షంలో క్రమంగా బలహీనపడిపోయాయి.

ఒక్కసారి అతనికి దగ్గరగా చేరి నా మనసులోని భయాల్నీ, అభద్రతనే అతని స్పర్శలో మరిచిపోవాలనిపించింది.

కానీ నా అంతట నేను అడుగు ముందుకు వెయ్యలేక అక్కడే నిలబడిపోయాను.

"నువ్వు నగలు అమ్మావని వెంకట్ చెప్పాడు. నా దగ్గర మిగిలిన డబ్బుతో ఇవి తెచ్చాను. ఈ అయిడియా వెంకట్‌దే నీకు తెలిస్తే ఒప్పుకోవని నాకు తోచినవి సెలెక్ట్ చేసి తెచ్చాను."

అతనామాట అంటూంటే, నాకు సంతోషంతో నోటమాటరాలేదు.

"దిసీజ్ ద ఫస్ట్ గిఫ్ట్... ఫ్రం హిమ్. పర్లేదు.. నలిగిపోయిన గులాబీ కాకుండా, బంగారు నగలు తెచ్చాడు" అంతరాత్మ గుసగుసలాడింది.

ఆనందంగా కవరు తీసి చూడబోయాను.

"ఇంకా కొంత డబ్బు తక్కువే అయ్యింది. త్వరలోనే తిరిగి యిచ్చేస్తాను" సందీప్ తను చెప్పాలనుకున్నది పూర్తి చేశాడు.

కవరులో నుంచి బైటికి తీసిన బాక్సుని అలాగే తిరిగి లోపల పడేశాను.

"మరి, ఈ వారం రోజులకీ, వడ్డీ కూడా కలిపి యివ్వాలని మర్చిపోయావా?" కోపంగా అతని కళ్ళలోకి చూస్తూ అడిగాను.

"అది కాదు తనూ" అతనేదో చెప్పబోయాడు.

"నువ్వు కంటికి కనిపించి మూడురోజులైంది. అసలు చిత్రకి అంత అర్జంటుగా డబ్బు అవసరం ఎందుకొచ్చింది? ఎందుకు నువ్వు మూడీగా వుంటున్నావు? నేను అడగకుండానే నీ ప్రాబ్లెమ్స్ నాతో షేర్ చేసుకుంటావని ఎదురు చూస్తున్నాను నేను. నువ్వేమో, నువ్వు వద్దు. నీ డబ్బు వద్దు. అన్నట్టు బిహేవ్ చేస్తున్నావు" అన్నాను కోపంగా.

"నిన్ను అలాంటి భ్రమలో పెట్టడం నా తప్పేనేమో" అన్నాడతను నెమ్మదిగా.

"అంటే?" నా కనుబొమలు ముడుచుకున్నాయి.

"నువ్వేం చెప్పాలనుకుంటున్నావో సూటిగా చెప్పు" తీవ్రంగా అన్నాను.

"అతనేం చెప్పబోతున్నాడు?" ఊహిస్తేనే నా గుండె దడదడా కొట్టుకుంది.

"ఐ యామ్ సారీ నువ్వు నాకోసం చాలా చేశావు. నేను ఎమోషనల్ మూమెంట్‌లో.

అదే ఆ రోజు సాయంత్రం మనిద్దరి మధ్య జరిగింది ప్లీజ్ మర్చిపో. ఇంకోసారి అలాంటి పొరబాటు జరగదు."

అతను ఒక్కొక్క వాక్యమే చెబుతూ వుంటే, నా గుండె భగ్గుమంది నా చేతిలోని కవరు విసిరిపుచ్చి కొట్టాలన్నంత కోపం వచ్చింది. అయినా నిగ్రహించుకున్నాను.

"ఇదంతా చిత్రకోసమేనా?" ఉక్రోషంగా అడిగాను.

"చిత్రకి యిందులో ఏ సంబంధంలేదు" బాలెన్స్‌డ్‌గా ఉన్నాయతని మాటలు.

"మరి.. ఈ నాలుగురోజుల్లో ఏం మారిపోయింది? కారణం ఏంటి?" నిలదీశాను.

"నేను పొరపాటు చేశానని తెలుసుకున్నాను. అదే కారణం " చెప్పాడు స్థిరంగా.

అతను అబద్ధం చెబుతున్నాడు. అది నాకు స్పష్టంగా అర్థమౌతుంది. ఏదో జరిగింది. నన్ను దూరం చేసి, ఆ సమస్యకి పరిష్కారం చూడాలనుకుంటున్నాడు.

కానీ నేను అతనితో కలిసి అతని ప్రాబ్లెమ్స్ అనీ షేర్ చేసుకుందామనుకుంటున్నాను. నేను అనుకున్న స్థానం అతని మనసులో నాకు లేదు" ఆ మాట అనుకోగానే బాధతో మనసు కుంగిపోయింది.

లోపల అదిమి పెట్టుకున్న బాధ అంతా కళ్ళలో సుడులుగా తిరిగింది.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments